

In Memoriam Zuster Riet Droogh

(zoals voorgelezen op haar uitvaart op don 15 februari 2024 in de kapel van het Wereldhuis door medezuster Joanna Dekkers)

Riet is geboren in Hazerswoude in een groot en druk, maar gezellig en sociaal gezin. Ze hadden thuis een boerderij omgeven door water. Ook hadden ze een kaasmakerij. Ze waren niet arm, maar er moest wel hard gewerkt worden om alle monden te voeden. Vaak kwamen er logeetjes die het thuis minder breed hadden om aan te sterken. Ook hielpen ze onderduikers in de oorlog. Riet kon niet alleen goed leren, maar hield ook erg van lezen. Zo las ze graag het zg. 'blauwe boekje' van de Witte Zusters. Toen ze hierin las dat er een dorpsgenote (Zr Mechtildis) omgekomen was in Oeganda, bedacht ze dat zij haar werk zou kunnen voortzetten.

Zo kwam ze in 1952 bij het postulaat van de Witte Zusters in Maarn. Dan wist ze tenminste zeker dat ze naar Afrika zou gaan. Bij haar eerste Professie kreeg ze de naam Zr Philippina. Tijdens haar internationale vormingsjaar in Algerije, deed ze al praktijklessen op als verpleegster. In Veghel vervolgde ze haar verdere opleiding. Toen ze 27 jaar was, werd ze benoemd voor Tanzania. Ze kwam terecht op de afgelegen missiepost Bukumbi, aan de oevers van het Victoriameer. Riet ging werken in de polikliniek en leerde van alles over tropische ziektes. Daarna ging ze als operatie-assistente naar het districtsziekenhuis in Sumve. De mensen geloofden nog volop in hekserij en kwamen vaak pas naar het ziekenhuis als ze al danig verzwakt waren.

Na ruim een half jaar, werd Riet benoemd als operatie-assistente in Sumve (Tanzania). Dit was een groter districtsziekenhuis, waar meer specialistische zorg werd gegeven. Hier werkte ze samen met de Nederlandse mevr. Dr.

Schreuder, de beste chirurg van Tanzania toendertijd. Ondertussen werd Tanzania afhankelijk in 1961 en keerde Riet terug naar Bukumbi. Hier deed ze haar Tweede Professie, oftewel haar Eeuwige Gelofte. Ondertussen was twee jaar eerder ook haar zus Leny ingetreden bij de Witte Zusters.

Een jaar later arriveerde Riet naar een nog groter ziekenhuis in Kagondo, vlakbij de Oegandese grens, in het Noordwesten van Tanzania. Hier werkte ze o.a. samen met medezuster Blien Veldman. Riet werkte voornamelijk als anesthesiste op de operatiekamer. Dit gebeurde met redelijk primitieve middelen en ze moest dag en nacht paraat staan. Hierdoor raakte ze oververmoeid en door het vele chloroquine slikken tegen de malaria, kreeg ze een oogziekte waardoor ze bijna blind werd. Doordat er een Tsjechische arts in Kampala werkte en haar op tijd behandelde met Prednison en veel rust, kon dit gelukkig voorkomen worden.

In 1967 ging Riet terug naar Nederland voor vakantie. Doordat haar ene oog sterk was verbeterd, kon ze aan de opleiding kinderverpleegkunde in Oss beginnen. Nu ze had bewezen dat ze weer kon werken, werd ze door de Congregatie in 1972 benoemd voor Oeganda. Hier was net Idi Amin aan de macht gekomen, het was een gevaarlijke tijd met veel geweld en politieke vluchtelingen. Riet kreeg steeds meer Afrikaanse verpleegsters als collega. Ook waren er inmiddels inlandse Congregaties opgericht, zoals de Banakabira Maria, precies zoals Kardinaal Lavigerie, onze stichter, het bedoeld had: 'de lokale mensen onderwijzen, zodat men zelf het werk kan doen'.

In 1976 keerde Riet weer terug naar Nederland. Tot haar teleurstelling werd ze benoemd als overste in Sterksel waar de bejaarde zusters woonden. Dit had deels te maken met haar ogen, maar ook met de gevaarlijke situatie in Oeganda. In Sterksel leerde ze veel over ouderenzorg en ook ging ze naar

Engeland om daar te leren over het fenomeen thuiszorg. Na een operatie aan haar oor, mocht ze tot haar grote genoegen in 1982 weer naar Oeganda, al was het daar nog steeds onrustig. Ze werd eindverantwoordelijke voor de kinder- en volwassenenafdeling in het ziekenhuis in Nkozi. 's Nachts kwamen er vaak rebellen langs voor de verzorging van hun wonden. Ook kwam er op 'n dag een regiment zwaar gewapende soldaten binnen die allemaal behandeld wilde worden. Dappere Riet zei: 'eerst alle geweren in de auto, anders kan ik niets doen'. De jaren '80 werden gekenmerkt door de opkomende AIDSepidemie. Het ziekenhuis kreeg medicijnen van Memisa en tijdens voorlichtingsbijeenkomsten pleitte Riet voor condoomgebruik, ondanks dat het niet mocht van de Paus. Er stierven enorm veel mensen en hierdoor kwamen er veel Aidswezen. Kleine babietjes die met kunst- en vliegwerk in leven gehouden werden. Riet heeft hier heel vaak bloed voor gegeven, omdat ze een bijzondere bloedgroep had. In 1994 werd het ziekenhuis overgedragen aan de Afrikaanse zustercongregatie en ging ze na 11 jaar Nkozi, definitief terug naar Nederland.

Hier werd ze na een jaartje rust, benoemd als Provinciaal assistente van het Nederlandse bestuur. Zij bezocht met regelmaat alle 10 de gemeenschappen in het land was de verbinding tussen de zrs en het bestuur. In 2000 kreeg ze een fietsongeluk en verbrijzelde haar rechterarm, ondanks een operatie bleef ze een beperking houden. Twee jaar later verhuisde ze met zus Leny naar de Molenhof, na al die jaren apart in de missie, werden ze uiteindelijk samen. Hier werd Riet actief in de bewonerscommissie en was ze ook contactpersoon en mantelzorgster voor de oudere zusters in de diverse Woonzorgcentra. Ze vond het moeilijk dit werk los te laten, toen de eerste leek in dienst kwam van de Congregatie.

Riet was dankbaar dat ze had mogen helpen bij de ontwikkeling van de ziekenzorg in Afrika. Ze vond het niet altijd makkelijk dat de Congregatie bepaalde waar ze heen moest, maar ze leerde dit te accepteren en zag dat het voor het nut van het algemeen was. Ze was blij toen ze met haar zus naar het Wereldhuis kon verhuizen.

Riet was een bescheiden, lieve en wijze zuster, die zich vol toewijding aan de missie heeft gegeven, kijkend naar wat er nodig was. Aandacht aan anderen geven deed ze tot op het laatst. Nadat ze een vervelende longinfectie kreeg, die ook in het ziekenhuis niet overging, is ze teruggekeerd naar het Wereldhuis. Hier hebben alle zusters en personeel afscheid kunnen nemen, voordat ze rustig is ingeslapen. Ze was doodop en was benieuwd wat er aan 'de andere kant' zou zijn. Vol vertrouwen dat de Heer haar zou opwachten in zijn Eeuwige Paradijs. Lieve Riet, rust in Vrede. We gaan je zeer missen.